ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ-ΖΑΚ ΠΡΟΥΜΑΝ

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΑΣ Ο... «ΚΛΑΥΔΙΟΣ»

ΠΡΕΠΕ, λοιπόν, νὰ ἀρχίσω πάλι τὸ πρωΐ μου ὁλόκληρο σὲ κείνη τὴν πόλη, ὁλομόναχος καὶ μελαγχολικός ; Μελαγχολικός, γιατί ἔνοιωθα πὼς ἤμουν ἀκόμη νέος, χήρος, καὶ κατὰ συνέπειαν ἐλεύθερος, ἀλλὰ καὶ φορτωμένος μ' ἕνα γιὸ ὑπερύψηλο, εἴκοσι ἐτῶν, ποὺ μὲ μεταχειρίζεται σὰν παλιό του σύντροφο, ἔχει τοὺς ὑπερβολικὰ ἐλεύθερους τρόπους τῶν νέων τῆς ἐποχῆς μας καὶ μὲ παρυστάνει ὡς «προκαταλυσμιαῖο» στὶς κυρίες καὶ στὰ κορίτσια ποὺ σχετιζόμεθα.

Ἀλλὰ πόσο εὐχάριστο μοῦ εἶνε αὐτὸ τὸ φορτίο !... Εἶνε τόσο χαρτωμένος ὁ μικρός μου Ζάν ! Ἄχ !... ἂν ἤμουν ἐγὼ στὴ θέσι τῆς νεαρῆς αὐτῆς Κλαυδίας, ποὺ ὁ γιός μου γλυκοκοιτάζει !...

Ἂς φανῶ ἄμως εἰλικρινής. Ξαναβρίσκω στὸ γιό μου τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου, νέο, γεμάτο ζωὴ καὶ θράσος... Κολακεύομαι ἴσως μ' αὐτὰ ποὺ λέω. Μὰ δὲν βαρυέστε ! Στὰ σαρανταπέντε μπορεῖ κανεὶς νἄχῃ αὐτὴ τοὐλάχιστον τὴν παρηγορία, ὅταν μάλιστα ἡ ἡλικία κα' ἡ χάρις τοῦ γιοῦ του τὸν ρίχνει στὴ σκιά, κοντὰ στὶς ὧρμες κυρίες καὶ στοὺς παπποῦδες τῆς αὔριον. Νὰ πάρ' ἡ εὐχή !... Φαντάζομαι πὼς δὲν θὰ ἔχω καὶ μεγάλη ἐπιτυχία στὸ ρόλο τοῦ παππού !...

Ἀλλὰ δὲν εἶνε δειλός, ὅπως ἤμουν ἐγὼ στὴν ἡλικία του, τὸ παληόπαιδο ὁ Ζάν ! Μιλάει σιὸν ἐνικὸ μὲ τὴ νεαρὴ Κλαυδία καὶ τὴν φωνάζει «φίλε μου Κλαύδιε», σαν νὰ ἤτανε ἀγόρι ! Ποτὲ δὲν θὰ εἶχα ἐγὼ τόσο θάρρος μὲ τὴ μητέρα της !

Μπᾶ ! ξαναμωράθηκες, φουκαρά μου ; "Αλλαξε ὁ κόσμος, αὐτὸ εἶν' ὅλο ! Τώρα εἶνε ἡ ὥρα τῆς Κλαυδίας κα' ὄχι πιὰ τῆς μητέρας της !...

Ἡ μητέρα τῆς Κλαυδίας !... Ἔτσι κατάντησε νὰ ὀνομάζω σήμερα τὴν Ὑβόνη, τὴν γοητευτικὴ Ὑβόνη τῶν εἴκοσί μου χρόνων. Τὴν εἶχα ἀγαπήσει σὰν τρελλός, χωρὶς ποτὲ νὰ τολμήσω νὰ τῆς τὸ φανερώσω. Ἤμουν τόσο δειλός !... Κι' ἐκείνη μοῦ φανόταν ἕνα πλάσμα θεῖο, οὐράνιο, ἀπρόσιτο ἀπὸ ἕναν κοινὸ ἄνθρωπο σὰν καὶ μένα... Αὐτὴ ὑπῆρξε ἡ μεγάλη καὶ μοναδικὴ ἀγάπη τῆς ζωῆς μου.

Νὰ τὸ εἶχε καταλάβει τοὐλάχιστον ἡ Ὑβόνη ;... Ὦ ! τ' ἀπωλισμένα μου βλέμματα μπόρεσαν βέβαια καὶ τῆς τὰ εἶπαν ὅλα. Οὔτε καὶ φαντάζομαι νὰ τῆς ἤμουν δυσάρεστος ἢ ἀνταπαθητικός. Μερικὲς φορὲς μάλιστα νόμιζα πὼς τὰ μάτια της μοῦ φώναζαν : «Θάρρος !» Ἀλλὰ ἕνας ἄνδρας θνητὸς δὲν ἀνεβαίνει, χωρὶς ν' ἀνατρεχιάσῃ, τὰ μονοπάτια τοῦ Ὀλύμπου...

Κι' ἔτσι ἡ Ὑβόνη παντρεύτηκε μ' ἕναν τρατεζίτη. Ἐκείνη τὴ μέρα νόμισα πὼς θὰ πέθαινα ἀπὸ τὸν πόνο...

Ἔπειτα παντρεύτηκα καὶ γώ... Θεέ μου, πόσο ἠλίθια εἶνε ἡ ζωή !...

Ἡ Ὑβόνη εἶνε τώρα μιὰ εὔσαρκη γυναίκα, μὲ γκρίζα μαλλιά. Φυσικά, εἶνε σαραντασπτὰ ἐτῶν !...

Καὶ νά, ποὺ τὴν ξαναβρῆκα ἄξαφνα στὴ μορφὴ καὶ στὴν ἐμφάνισι καὶ στὴ δροσιὰ καὶ τὴ χάρι τῆς κόρης της, αὐτῆς τῆς μικρῆς Κλαυδίας, ποὺ μοῦ παρουσίασε ὁ γιός μου !... Ἄχ, ναί !... εἶνε ἡ Ὑβόνη, σὲ ἡλικία εἴκοσι ἐτῶν, μιὰ Ὑβόνη ὅμως μὲ κοντὸ φόρεμα, τῆς σημερινῆς μόδας, καὶ μὲ μαλλιὰ κομμένα !...

Τί χτύπημα !... Στάθηκα σὰν ἀστοισμένος μπροστά της. Ὁ Ζὰν ἀναγκάστηκε νὰ πέσῃ τὸν ἑαυτό του, γιὰ νὰ μὴ γιλάσῃ μπροστά μου.

Ἄχ, παληόπαιδο !... Ποῦ νὰ φαντασθῇ ὅμως... Ἄρταξε πάλι τὴν Κλαυδία ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ἔσυρε μαζύ του, φωνάζοντας :

—Πᾶμε γιὰ μπάνιο, φίλε μου Κλαύδιε !...

Ἀργότερα τοῦ μίλησα γι' αὐτὴν μ' ὅσο μποροῦσα περισσότερη ἀδιαφορία.

—Πολὺ χαριτωμένη ἡ μικρὴ Κλαυδία, ἀγόρι μου, καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ἐνδιαφέρεσαι λιγάκι γι' αὐτήν... Χρειάζεται ὅμως προσοχή, γιατί ἀπὸ τὸ ἁπλὸ φλέρτ γεννιέται πολλὲς φορὲς ἕνα σοβαρὸ αἴσθημα...

Ὁ Ζὰν μὲ κύτταξε μὲ τόση ἀπορία, ποὺ ἔμενα μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

—Φλέρτ ; Αἰσθήματα ;... Μὲ τὸν Κλαύδιο ! Τί λές, μπαμπᾶ ! Αὐτὰ δὲν εἶνε πειὸ τῆς ἐποχῆς μας. Ξάπνα, λοιπόν, ἐπιτέλους ! Ὁ Κλαύδιος εἶνε σύντροφός μου. Παίζουμε μαζὺ τέννις, γκόλφ... κολυμποῦμε μαζύ. Εἶνε ὁ φίλος μου ὁ Κλαύδιος καὶ τίποτε περισσότερο...

—Ἔσυα βέβαιος πὼς δὲν εἶσαι ἐρωτευμένος ; ρώτησα, ὅσο μποροῦσα σοβαρώτερα.

Ἐκείνος ἀνασήκωσε ὠὺς ὄμους του καὶ ξεκαρδισμένος στὰ γέλια, μοῦ φώναξε :

—Ἄφησε λοιπὸν τὶς μυχλιασμένες φαντασίες τῆς ἐποχῆς σου !...

Ἐγὼ κατρίνισα ἀπὸ...τὴ χαρά μου, κι ἔπειτα ἄρχισα νὰ γελῶ. Τί εὐτυχία !... Δὲν τὴν ἀγαπᾶει, λέει. Καλύτερα ἔτσι. Γιατί λίγο ἀκόμη καὶ θὰ ζήλευα τὸν Ζάν, τὸ ἀγόρι μου, τὸ παιδί μου !...

* * *

Τρία ἀπογεύματα τώρα, ὁ Ζὰν μοῦ παρὰ ἀ τὴν Κλαυδία. Πηγαίνει ἐπτασία κα' ἐὸ Κλαύδιος δὲν τ' ἀγαπᾶ αὐτὸ τὸ σπόρ.

Ἡ Κλαυδία μοῦ φαίνεται πολὺ λιγώτερο ἐνθουσιασμένη μὲ τὶς σύγχρονες ἀντλήψεις ἀπὸ τὸν Ζάν. Μὲ ἄκουε μὲ ἐνδιαφέρον καὶ δὲν μὲ βρίσκει διόλου «μυχλιασμένο», ὅταν τῆς μιλῶ γιὰ τὰ παληά μου...

—Σήμερα, μοῦ λέει, οἱ νέοι γουστάρουν νὰ μιλοῦνε σὰν τοὺς μεθυσμένους ναῦτες... ἢ σὰν τοὺς ἀτάχηδες... Δὲν βρίσκουν εὐχαρίστησι, παρὰ μονάχα στὰ βίαια κα' ἐπικίνδυνα σπόρ, καὶ μεταχειρίζονται τὶς γυναῖκες σὰν νὰ εἶνε ἄνδρες, κατώτεροί τους...

—Ἄλλοτε, τῆς ἐξηγῶ, οἱ νέοι ἐκτιμοῦσαν ὅπως τῆς ἀξίζει τὴ γυναικεία χάρι. Ἤξεραν νὰ κάνουν μιὰ γύρεψιὰ φιλοφρόνησι...

—Εὐτυχισμένη ἐποχή !... φώναξε ἡ Κλαυδία. Τώρα οἱ νέοι μοῦ μιλοῦν στὸν ἑνικὸ καὶ μοῦ δίνουν γροθιές, γιατί δὲν μοῦ ἀρέσουν οὐ κοκτέϊλ !... Καπνίζω, ὁστόσο, γιὰ νὰ μὴ φαίνομαι πολὺ ὀπισθοδρομικι...

Ἤπρα ὕφος μελαγχολικό, ὅπως ταίριαζε στὴν περίστασι.

—Μονάχα ὁ Ζὰν μοῦ ἀρέσει λιγάκι, μέσα σ' ὅλους τοὺς ἄλλους, συνέχισε ἡ Κλαυδία.

Ἔνοιωσα τότε μιὰ δυνατὴ δαγκανιὰ στὴν καρδιά μου.

—Ἀλλὰ εἶνε κι' αὐτὸς ἕνας σύντροφος στὰ σπόρ καὶ τίποτε περισσότερο, πρόσθεσε ἡ Κλαυδία, μὲ τὸ πρόσχαρο ὕφος της. Ἂν πανηγεντῶ καμμιὰ φορά, θὰ πάρω ἕναν γέρο... ἕναν ἄνθρωπο, νὰ ποῦμε, τῆς ἡλικίας σας... Ὦ ! μὲ συγχωρεῖτε, δὲν εἴσθε διόλου γέρος ἐσεῖς !...

Φοβήθηκε μὴ μὲ εἶχε προσβάλλει μ' αὐτὰ τὰ λόγια της Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὰ διορθώσῃ... Τὸ χτύπημα ὅμως μὲ βρῆκε κατάστηθα, ἀλλοιμονο ! Ἔνοιωσα τὰ μάτια μου νὰ βουρκωνουν... Δάκρυα ; Μὰ ὄχι !... Τὰ κατάπια μὲ σταθερότητα. Εἶνε γελοία τὰ δάκρυα πάνω στὸ πρόσωπο ἑνὸς γέρου !...

Μὰ νὰ εἶμαι γέρος ; Εἶνε μεγάλη κουταμάρα νὰ τὸ πιστεύω.

Κι' ἔπειτα, τὸ κάτω-κάτω, τί μὲ μέλλει κι' ἂν εἶμαι ;...

* * *

Τὸ ἀγαπῶ αὐτὸ τὸ κορίτσι !... Ναί, μάτια μου, τὸ ἀγαπῶ τρελλά !...

Δὲν μπορῶ μονάχα νὰ ξεδιαλύνω, ἂν ἀγαπῶ αὐτὴν τὴν ἴδια, ἢ μήπως ξαναζῆ ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὴ μητέρα της, ἂν ξαναβρίσκω δηλαδὴ στὴν Κλαυδία τὴν Ὑβόνη τῶν εἴκοσί μου χρόνων καὶ τὸ αἴσθημα ποὺ μὲ ἐμπνέει εἶνε μονάχα ἡ γλυκύτικρη νοσταλγία τῆς χαμένης μου νεότητος !...

Λέμε τώρα ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὰ μυστικά μας. Μιὰ μέρα τῆς εἶπα :

—Ἡ μητέρα σας, εἴκοσι ἐτῶν, ἤτανε μιὰ γοητευτικὴ γυναίκα. Ποτὲ ἀγνότερη ἀκμὴ δὲν συγκίνησε τὴ ἔνιρα τῆς νεότητός μου... Τὴν ξαναβρίσκω τώρα σὲ σάς, τόσο ἀπαράλλαχτη, ποὺ θαρρῶ πὼς ἀκόμη ὀνειρεύομαι...

Ἐκείνη κατάλαβε. Τὰ μάγουλά της ρόδισαν, δὲν τρόμαξε ὁλόλου μὲ τὰ λόγια μου. Μὲ κύτταξε μὲ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια, βαθιά, μέσα στὰ μάτια. Ἔπειτα ἦρθε ὁ Ζάν, τρέχοντας, καὶ φώναξε :

—Φίλε μου Κλαύδιε !... Ἐμπρός, σήμω !... Ἀρκετὰ φλερτάρατε οἱ δυό σας !... Μά, δὲν ντρέπεσα, μπαμπᾶ !... Σ' ἡλικία σου !...

Φύγανε κι' οἱ δυὸ σὰν νὰ πετοῦσαν. Κι' ἡ ἐξομολόγησις ἔμεινε μέσα στὰ στήθη μου...

Στὴν ἡλικία μου !... Βέβαια, ὁ Ζὰν ἔχει δίκηο... Καὶ ὅμως, «ὁ Κλαύδιος» θὰ δεχότανε τὴν ἀγάπη μου !... Θάπαρνε τὸν γέρο σαραντασπεντάρη !...

Κι' ὁ Ζὰν θὰ ζοῦσε πιὰ ἀνάμεσα στὸν φίλο του τὸν «Κλαύδιο» καὶ στὸν γέρο-πατέρα του.

Μὰ ὄχι, ὄχι !... Αὐτὸ δὲν θὰ ἦταν ὄμορφο !... Καλὰ ἔκανες καὶ μοῦ ἄνοιξες τὰ μάτια, ἀγόρι μου... Τὰ νειάτα, στὰ νειάτα !...

Ὁ «Κλαύδιος» εἶνε γι' αὐτόν !... Μά, θὰ τὸ καταλάβῃ, ἐπιτέλους ; Ὦ, Θεέ μου !... φώτισέ τον νὰ τὸ καταλάβῃ, δόστου τὴν καρδιά μου !... Ἔτσι θὰ ἡσυχάσω κα' ἐγώ, ὁ γέρο-ἐρωτιάρης...

Τὰ νειάτα, στὰ νειάτα !...